

Referinte bibliografice

- <https://www.bestmastersdegrees.com/best-masters-degrees-faq/choose-masters-thesis-topic>
- <https://medium.com/@peterbcampbell/how-to-pick-a-masters-thesis-topic-93ad2b113fb2>
- <https://www.gradschools.com/get-informed/surviving-graduate-school/graduate-thesisdissertation/thesis-topics-how-come-thesis>
- <https://www.millersville.edu/honorscollege/thesis/choosetopic.php>
- <http://vasilenechita-satumare.blogspot.com/2012/03/3-alegere-subiectului.html>

I. Choosing a Thesis Topic

Source: <https://www.millersville.edu/honorscollege/thesis/choosetopic.php>

“To select a thesis topic, **ask yourself**:

1. What am I interested in? What am I good at? What puzzles me? Which courses have stimulated my interest and captured my time and attention?

2. What problems exist in my field (that can be resolved with new knowledge)? What seem to be the primary targets of interest and inquiry?

3. What "sites" of inquiry are readily available to me in my circumstances?

4. Is there research or scholarship already going on at university, in or out of my major department, that I might become involved with? (students often join an existing project and make a portion of that project their own for the thesis).

Based on your answers to the above questions, identify a preliminary topic/area of interest. To generate a research question/"quest" based on that topic, **ask yourself:**

1. What do I know about this topic? How can I find out more?

2. What don't I know and what do I want to know?

3. What are possible sources of information about this question?

4. Which faculty might I talk to about their research and scholarship?

Based on these questions, and on preliminary reading, library research and consultation with your librarian, and discussion regarding the topic, formulate a preliminary question or describe a possible project or "quest".

To refine/test that research question/quest, **ask yourself:**

1. Does somebody already know the answer to this question? Has somebody already completed this project? (Do I need to do more reading/research to find out?)
2. Is this question too broad?

To determine feasibility, **ask yourself:**

1. How might one answer this question? (methodology)
2. Are the necessary data readily available?
3. Do I have (at least potentially) available to me appropriate time, support, equipment, and resources to answer this question or complete this quest?
4. Do I have the skills to do this? If no, how can I prepare myself to complete this project? If I can't, how can I revise my question?

Go through this series of questions again and again until you have a question/quest you can live with. As you consider these issues, write down your thinking and your attempts to formulate a question/quest. **Start a folder/notebook specifically for your thesis.**"

II. Cum elaboram lucrarile de Licenta si Masterat

ALEGEREA SUBIECTULUI

Sursa: <http://vasilenechita-satumare.blogspot.com/2012/03/3-alegera-subiectului.html>

“Dintre toate hotărârile pe care studentul le ia în etapa inițială de elaborare a lucrării de licență, niciuna nu este mai importantă decât alegerea subiectului. Identificarea subiectului potrivit în mulțimea celor posibile este prima și poate cea mai dificilă sarcină cu care el se confruntă încă de la primii pași în efortul de elaborare a lucrării. Alegerea subiectului are o însemnătate crucială fiind „în sine o problemă de cercetare, de explorare, de creație.” [45] De felul în care subiectul este selectat, conceput și formulat depinde succesul sau, dimpotrivă, insuccesul lucrării. Un subiect inspirat și captivant, bine gândit și clar formulat va înscrie studentul pe o traiectorie spre succes. În schimb, dacă este ales în pripă, este vag formulat, ține de rutină sau e prea general, atunci ne poate direcționa pe o pistă greșită în care un volum imens de muncă se soldează cu rezultate minore, dacă nu chiar cu eșec. Mai mult, să reținem că ne ia cam tot același timp pentru a lucra la un subiect bun cât la un subiect slab.

Chiar dacă se dovedește a fi o sarcină extrem de dificilă, este mai bine ca efortul de alegere a subiectului să fie făcut personal, și cu atât mai puțin să fie impus de profesor. Studentul este cel mai în

măsură să aprecieze ce anume îl preocupă sau chiar îl pasionează, care este aria sa de interese, afinitățile, experiența anterioară în legătură cu acel subiect și componenta acestuia pe care o cunoaște cel mai bine. De asemenea, el poate să-și evalueze capacitatea și îndemânările în abordarea unei teme anume. Toate acestea nu înseamnă însă că o consultare cu profesorul nu ar fi benefică pentru student. Fiind mai experimentat, profesorul poate sugera cele mai nimerite strategii de alegere a unui subiect la dimensiunile și complexitatea potrivite pentru a fi realizat la termen. În afară de asta, calitatea subiectului ales ne spune multe despre competențele studentului, deci probabil că profesorul va lua în calcul la evaluare acest parametru.

Când ar fi momentul potrivit să alegem subiectul? Un răspuns scurt ar fi: acum! Mai explicit, nicicând nu e prea devreme să începem să reflectăm asupra subiectului lucrării; e preferabil să lucrăm în devans decât în întârziere.

E firesc ca studentul să aibă îndoieli și să se întrebe: cum aș putea eu să vin cu o idee nouă într-un domeniu pe care zeci și sute de oameni de știință l-au studiat ani întregi? Vom încerca să răspundem la această întrebare în cele ce urmează.

Strategii de identificare a unui subiect

(in constructie)

.....

Criterii de alegere a subiectului

Întrebarea firească în momentul pregătirii pentru alegerea subiectului este: ce criterii vor sta la baza opțiunii noastre? Vom prezenta sintetic următoarele patru criterii potrivit cărora subiectul ales ar trebui să fie: interesant (studentul să fie captivat de el și să fie convins că merită efortul, nu e doar un exercițiu steril); realizabil (studentul să dispună de timpul, capacitatea și mijloacele necesare pentru realizarea lucrării în termen); acceptat de facultate (să corespundă politicii acesteia) și benefic pe plan profesional (să faciliteze găsirea unui loc de muncă). Dar să le luăm pe fiecare în parte.

Subiectul să prezinte interes. Interesul candidatului este un prim factor de luat în calcul la alegerea subiectului. Dacă avem sentimentul că muncim doar pentru a poseda o patalama, atunci calitatea lucrării va fi probabil îndoielnică. Într-adevăr, procesul de elaborare a lucrării de licență este un uriaș consumator de timp și energie. Există astfel riscul ca studentul să-și piardă pe la jumătatea drumului ritmul susținut, iar fără acest catalizator – interesul – va fi și mai greu de finalizat lucrarea. Pe de altă parte, componenta afectivă stimulează și creativitatea în operațiunea de cercetare. Așadar încă un motiv ce justifică îndreptarea atenției spre lucruri și fenomene care ne captivează, ni se par fascinante și ne incită imaginația, deci au o rezonanță afectivă pentru noi.

„Unii autori au fericita însușire de a face interesant tot ce ating. Chiar dacă este imposibil de explicat cum anume reușesc, eu cred că un autor trebuie să fie realmente interesat de subiectul său înainte de a-l face interesant pentru cititori”. [22]

Desigur, faptul că o idee ne fascinează, nu înseamnă și că acea idee este relevantă, valoroasă sau utilă. Ideal ar fi ca subiectul pe care l-am ales să preocupe cât mai multă lume, nu doar pe autor, și chiar merită să căutăm ca interesul nostru să coincidă cu interesul cititorilor. Să ne întrebăm care sunt implicațiile subiectului, pe cine interesează și de ce. Cu cât subiectul este de interes mai extins, cu atât e mai probabil că ideea care stă la baza lui este una utilă. Un prim indiciu al gradului de interes de care

se bucură un subiect ar putea fi numărul de cititori care solicită de la biblioteci cărți ce tratează acel subiect. Apoi, dacă un anumit subiect este relevant sau nu, ne spune și numărul de personalități marcante care l-au abordat. Un alt indiciu ar putea fi numărul de persoane care participă la seminarii sau simpozioane pe teme de cercetare care coincid cu subiectul ales de noi. În fine, dacă unii dintre cei care citesc subiectul vor spune: „Și ce-i cu asta”? sau „De ce m-ar interesa acest subiect?”, atunci să ne punem serios întrebarea dacă merită într-adevăr să cheltuim timpul nostru prețios și să facem efortul de a cerceta acel subiect.

Subiectul să fie realizabil. Disertația se elaborează întotdeauna în cadrul unor parametri care reduc drastic libertatea de alegere a subiectului: timpul disponibil, competențele autorului, resursele și întinderea lucrării (numărul de pagini). Poate că avem o minunată idee originală și de mare interes pentru noi, poate și pentru alții; dar oricât de mare ar fi interesul pentru un subiect anumit, proiectul are un termen fix de predare, o dată la care trebuie finalizat. De aceea este nevoie ca subiectul să fie croit la scara posibilităților pe care studentul le are în preajma absolvirii. Dacă, de pildă, avem viziunea unui proiect de 20 de ani, să desprindem din el un subproiect de un an, de preferat unul care țintește o componentă esențială și de mai mare interes.

Tot referitor la factorul timp, am putea spune că nicicând nu este prea devreme să începem munca la lucrarea de licență. Cu cât mai curând începem, cu atât mai bine; vom avea timp de reflecție, revizuire și îmbunătățiri calitative. Umberto Eco recomandă „nu mai mult de 3 ani și nu mai puțin de 6 luni” ca durată necesară pentru elaborarea unei lucrări de licență. [8 – p. 26]

Cât privește dimensiunile, lucrarea nu poate depăși un anumit ordin de mărime, stabilit de facultate (de regulă 50 până la 80 de pagini, sau cât prevăd regulamentele universităților).

Există și o categorie a subiectelor nerealizabile, în care intră și cele cu un grad mare de generalitate. Tratarea unor astfel de subiecte este o eroare frecvent întâlnită. Motivul este că subiectele generale, în care se vorbește despre multe lucruri, sunt în aparență mai ușor de tratat și, în același timp, creează impresia de erudiție. Dar, „Tentația de a cuprinde totul [...] nu dovedește că autorul deține informație nelimitată; aceasta dovedește lipsa capacității de discriminare” [1] Dacă subiectul e prea general, riscăm să cădem în capcana scrierii unei lucrări care doar rezumă ideile. Din start ne vom lovi de dificultatea selectării bibliografiei. Este inevitabil să parcurgem lecturi nesfârșite, să omitem informații esențiale și să sărim de la o idee la alta. În concluzie, suntem avantajați dacă evităm subiecte de genul “scurte descrieri despre Univers” [8 – p. 34]

Astfel de greșeli se întâlnesc nu doar la studenți, ci și într-o ierarhie academică mai înaltă. Să exemplificăm prin trei enunțuri la niveluri diferite de generalitate:

1. Cum se scrie un text
2. Cum se scrie un text științific
3. Cum se face o lucrare de licență. Disciplinele umaniste

Ei bine, toate cele trei enunțuri sunt de fapt titlurile a trei cărți avându-i ca autori pe: 1. Andra Șerbănescu, 2. Ilie Rad, 3. Umberto Eco. Cum lesne se poate vedea, sub raportul gradului de generalitate, primul îl include pe al doilea, care la rândul său îl include pe al treilea. Cu toate acestea, atât cartea Andreei Șerbănescu (Editura Polirom 2007), cât și a lui Umberto Eco (Editura Polirom, 2006) au același număr de pagini (în același format).

Un semnal că subiectul este vast ni-l oferă numărul de lucrări care îl abordează. Astfel, dacă vom găsi la bibliotecă 60 de cărți care tratează acel subiect, înseamnă că trebuie să îl restrângem sau să căutăm altul mai specific. (Dacă, dimpotrivă, va fi o singură carte cu acel subiect, înseamnă că necesită o extindere).

Un alt indiciu, valabil de cele mai multe ori (dar nu întotdeauna), este numărul de cuvinte cu care formulăm subiectului. Astfel, dacă un subiect conține doar un singur cuvânt (sau două), probabil că va

fi prea vast pentru o lucrare de proporțiile unei disertații. De exemplu: războaie. Adăugarea unor cuvinte este de natură să îl restrângă progresiv: războaie mondiale, Al Doilea Război Mondial, participarea României la cel de Al Doilea Război Mondial, luptele Armatei române pentru eliberarea Basarabiei...

Alt gen de subiecte susceptibile de restrângere sunt cele care se desfășoară în spațiu. Bunăoară, aria geografică se poate restrânge astfel: flora României, flora județului Cluj, flora Văii Drăganului, specii de arbori pe Valea Drăganului...

Prin urmare, dacă subiectul este prea vast în momentul alegerii, așa cum se întâmplă de obicei, să fim pregătiți să-l restrângem de așa manieră încât esența, partea cea mai interesantă a cercetării să rămână. Restrângerea poate viza, de exemplu, limitarea în timp (între anii ...) sau în spațiu (în localitatea ...), la o anumită calitate etc. O bună metodă de restrângere ar fi să ne punem întrebările din jurnalism: cine? ce? unde? când? cum? Să ne mai întrebăm și „ce ar fi dacă...?” Răspunsul la aceste întrebări (sau la unele din ele) ne va ajuta să formulăm un subiect mult mai specific și, prin urmare, realizabil. Prin această limitare se evită extinderea abordării în varii direcții tangențiale, colaterale sau mai puțin relevante.

Alături de subiectele prea generale, există și alte genuri de subiecte de evitat: prea tehnice, prea specializate, prea frecvent tratate, cu prea puține surse (și astfel cu informație disponibilă foarte limitată), subiect prea nou, extrem de controversat, sau subiect despre care s-a scris foarte mult, devenind astfel rutină. În lucrarea *Strategies for Successful Writing*, Maxine C. Hairston ne sfătuiește să evităm subiectele:

1) bazate în totalitate pe experiența personală sau pe opinii 2) explicate complet de o singură sursă 3) cu totul noi (lipsesc surse despre subiect) 4) prea extinse 5) uzate prin repetare (și care ar plictisi cititorul întrucât sunt prea familiare). [12 – p. 299]

O altă problemă o reprezintă accesul la surse de informații și resurse materiale în scopul realizării lucrării. Să ne asigurăm cât mai din timp că vom găsi cărți și articole din reviste care tratează domeniul și că vom avea acces la biblioteci și pe Internet. Poate mai avem nevoie și de cunoașterea unei limbi străine sau de competențe tehnice, cum ar fi îndemânarea de a lucra cu un anumit program de calculator.

În fine, e neapărat nevoie să ținem seama și de standardele de calitate stabilite de universități, standarde pe care să le raportăm la capacitatea noastră de a trata subiectul, anume dacă subiectul e suficient de accesibil pentru noi sub raportul complexității. Oricum, în comparație cu precedentele lucrări, elaborate de-a lungul anilor de studii, lucrarea de licență se distinge în primul rând prin dimensiuni: este mult mai întinsă, ceea ce implică dificultăți de organizare. Într-adevăr, într-un fel poți avea control asupra unei lucrări de șase pagini și în cu totul alt fel în cazul uneia de 60 de pagini. Și nu e vorba atât de volum, cât de complexitate.

În concluzie, parametrii privind întinderea, gradul de complexitate și generalitate, precum și accesul la resurse trebuie bine aproximați astfel încât lucrarea să poată fi realizată în perioada de timp disponibilă, iar studentul să poată participa la susținerea examenului de diplomă. Poate că în acest punct critic ar fi cea mai mare nevoie de sprijinul unui conducător științific experimentat, în măsură să evalueze timpul necesar pentru tratarea subiectului propus.

Subiectul să fie acceptat. Nu în ultimul rând, trebuie să ne asigurăm că subiectul selectat este acceptat de facultate, așadar corespunde politicii universității respective și este relevant pentru programa

instituției. Studentul a acumulat cunoștințe și competențe cu deosebire în domeniul specialității sale, unde e firesc să le valorifice. Se admite adesea și abordarea unor subiecte interdisciplinare. Desigur, cel mai în măsură să facă o evaluare în acest sens este conducătorul științific.

Subiectul să fie benefic pe plan profesional. Umberto Eco subliniază că lucrarea de licență “se apropie de exercițiul profesiei” [8 – p. 17], iar Septimiu Chelcea consideră că este un test prin care demonstrăm “cât de apti suntem să desfășurăm o activitate în domeniul în care ne-am pregătit.” [5 – p. 29] Într-adevăr, elaborarea acestei prime lucrări științifice complexe marchează trecerea de la statutul de student la cel de profesionist. De acum, tema lucrării va face parte din CV-ul propriu, ca prim reper de evaluare a performanțelor. Nu întâmplător, mulți angajatori folosesc subiectul și nota obținută la disertație drept criterii de apreciere a compatibilității candidatului cu un anumit loc de muncă, luând acest indicator în calcul la selectarea personalului. Competențele acumulate cu acest prilej definesc identitatea profesională a absolventului și îi vor da posibilitatea să opereze cu informațiile dobândite, ceea ce ”ar trebui să-i sporească șansa unei inserții rapide pe piața de muncă”, este de părere Anca Gheorghiu. [11] Să mai adăugăm că unii studenți sau masteranzi sunt pe punctul de a se angaja sau lucrează deja și vor să promoveze sau să se perfecționeze, astfel că disertația le este de folos în stăpânirea mai aprofundată a profesiei. În varianta că studentul optează pentru a lucra în mediul academic, experiența cercetării are o greutate și mai mare. Masteranzii pot privi sarcina de scriere ca pe un exercițiu de formare a abilităților de cercetare științifică. În cadrul unui sondaj de opinie, ei au descris disertația de masterat ca pe un fel de „<<acordare a instrumentelor>> pentru redactarea disertației de doctorat.” [10]

Sumar:

- să rememorăm subiecte interesante și atractive, pe care le-am mai tratat;
- să studiem istoricul subiectului cu ajutorul enciclopediilor;
- să plasăm subiectul în timp și spațiu, cu scopul de a-l restrânge “